

Bíborlány

Bíborfényű kedvesem,
rés tátong a szívemben,
kiszakadt másik felem,
a világban Őt hol lelem?

Bíborfényű kedvesem,
lány érintésed keresem.
Megannyi szív nyílt felém,
bennük sem taláلتalak én.

Bíborfényű kedvesem,
madár szállt a fenyvesben,
énekével párjára hiába várt,
szivárvány elvitte a dalát.

Bíborfényű kedvesem,
álmomban fürdök a lényedben,
lelked rezeg a lelkemben,
veled lángol a szerelmem.

Bíborfényű kedvesem,
csókod íze az édenkert,
mosolyod az örökragyogás,
nekem benned fogant a világ.

Bíborfényű kedvesem,
átlépve az időkeréken,
örökrepülés, miénk a világ,
csillagfényű a szerelemvirág.

Bíborfényű kedvesem,
most búj hozzám csendesen,
lelked húrjait pengetem,
dalod csendül a szívemben.

Szabad vagy lélekmadár

Hív a fény, szólít az úr,
hangja a folyókban zúg.
A Nap eltűnik a fényében,
csak Ő ragyog a kék égen.

Kegyes Szentbölcselet,
vezesd a gyermeked.
Visszatérés a békébe,
ébredés a fénylétre.

Szabadság és szerelem,
züllöttem a kísértésekben.
Boldogan szomjaztam,
mert kelyhedből ihattam.

Szabadság és szerelem,
tánc az örökszirteken.
Bor folyt bolondulásig,
ittam megvilágosodásig.

Repülj örült madár,
a fényégben nincs határ.
Unott szenvedélyek,
általuk tanított a végzet.

Nem csapongok partokig,
már szétfoslott a vak hit.
Kaptam, adtam ennyi volt,
többé már nem köt a múlt.

Szabadság és szerelem,
gyógyít a kegyelem.
Szólítottál és én megyek,
mindenben veled ébredek.

Finálé

Öröklétű fénylakok,
az égben a csillagok.
Ragyogó napban lakom,
tündöklés az otthonom.

Igen, én vagyok a világ,
belőlem az Atya kiált.
Ébredj minden gyermekem,
kövess a hívó fényemben!

Zabolátlan a szabadság,
már nem kincs a vadság.
Áldó szíve nekem int,
Váthászál a szó a kincs.

Jer hát, föl dologra már,
elmúlik a sötét, titokzár.
Beléd békét oltott a kegy,
szíveddel egy ütemre ver.

Fény rezgése beléd hatol,
lepkeszárnyán tűnik a hold.
A szivárvány érted int,
Tiéd lesz a rejtett kincs.

Benső éned kapuja,
általa érkezel haza.
Végtelen a ragyogás,
a térből magadba találsz.

Végjáték a kezdetnász,
örömszene és ősfohász.
Kínok nyütte köpenyed,
Szenttüzébe leveted.

Újra táncol benső éned,
tündököl az igaz lényed.
Titkok titka lesz tiéd,
az ősbölcseletű öröklét.

Kihörpintve a poharát,
ízleld meg a Szentszavát.
Bércek övezte húspatak,
az ereje benned halad.

Hallod már a nászzenét,
társad itt a mindenség.
Teremtő és teremtés,
békét nyújt az egység.

Nincs bűn és bűnhődés,
add a kezed, és hozzá lépsz.
Szerelmed álmodta pillanat,
Napba lépve a tüze vagy.

A tékozló ébredése

Szerető kegyelme elengedett,
útravalóm a Szentlehelet.
Csókja a szívemet olvassza,
fénye a lényemet áthatja.

Szabadságot és juszt adott,
fiam ismerd meg az anyagot.
Tudd mi a félelem, fájdalom,
örvendj, ha gyógyít a dalom.

Kóstold meg a szerelem ízét,
még az anyagvadsága is tiéd.
A szomjazásod is boldogság,
kelyhemben az életvize vár.

Anyagcsiszolt a drágakő,
csillogva a porból ébredő.
Fényfia kinőtte a játszóterét,
ékével csábítja az öröklét.

Véget ér a kiképzési időm,
énekével szólít a teremtőm.
Szerelmére vágyik a lelkem,
fényét a szemedben keresem.

Kijárván az anyagiskolát,
felkínálja a tudása poharát.
Életmagját szórja szüntelen,
szíve dobban a szívemben.

Időtlen az utazás a tér felett,
repülök, az örömfénye vezet.
Az egység kitárul és befogad,
fényász vakítja el a Napokat.

Örömima

Megfogantam a teremtő örömdben,
végtelen fényben fürdeted a lelkem.
Szentségednek ereje részem, részed,
vezet a belém csókolt bölcsességed.

A Szentírásokban hozzám szóltál,
mikor elbuktam, mellettem voltál.
Mindig visszavártál pompáddal,
ünnepel a szívem örömmimával.

Fénylő lényem a csodádat beissza,
szellemem áldásoddal tér ma vissza.
Szépséged a világban tündöklő lét,
áldásoddal eltöltő ragyogó Szentség.

Kegyelmedből erős várad vagyok, ó uram,
szavaiddal fényt viszek oda, hol sötét van.
Hívtál, hogy az örömöd mindenkié legyen,
általad szólok, s Te itt vagy mindenben.

Jöjj drága létfény és tölts el minket,
a Szentlélek erejével megáld az Isten.
Kegyelmek kegyelme a fényzuhatag,
most mindent feltár az örök, hallgatag.

A mátrixban

Hol van a világ és az én forrása,
hova vezet az anyag habzsolása?
Mit tervez neked az okos elme?
Repülhetnél, ha nem Ő vezetne!

Ám te tervezel és végrehajtod,
elkészerít, mert a selejtet kapod.
A tiszta forrásra mondod álmom,
a „tudást” az anyagban látod.

Szólít százszor a benső éned,
de nem hiszed a szellemléted.
Megvehető minden szépen,
hajtasz, így lesz sok pénzed.

Az anyagvilág tőled többet kíván,
kell az új, és újabb „becstárgy”.
Múlnak az évek, darál az élet,
benned születnek az új remények.

Internetezel, rádiózol és tévézel,
az argentin szappanoperát élvezed.
A sötétura a mátrixban megvezet,
akkumulátora vagy, ellopta életed.

Az elméd számol és okoskodik,
miért baj az, hogy silány, hamis.
Fő az, hogy téged így is boldogít,
a testednek élvezet kell holnap is.

Bizony megsiratod a tévé hőseit,
és ünnepled a politika zsonglőrét.
Aggódsz azon, ami meg se történt,
visszahoznád, ami már rég a múlté.

Ülsz a fejed filmszínházában,
elméd vetít szépen, logikában.
Jaj a holnap vajon mit hoz?
elképeled, ám lapot a ma oszt.

Pergő képzelgések gyötörnek,
de a dolgok mostan történnek.
Félelmeid lassan testet öltenek.
A mában élhetnél boldog életet.

Itt járt egy mester kétezer éve,
tetszik-e tanítása, tiszta igéje?
„Ne aggódj a holnapért”? ...
Ugyan az élet csak gyötrődés.

A mátrix ura elhiteti, így jó ez,
Te csak bátran tovább képzelegj.
A világ a végén még megsebez,
mustármagnyi hit nem mozgat hegyet.

Az utolsó színjáték

Újra fordul a világ,
lódul a sorskerék.
Enged el, ami bánt,
kövesd az énekét.

Mi van ott az égben,
rejtett kód a múltban?
Szentszavakat szőnek,
az ismeretlen honban?

Az esély mindenkié,
szétfoszlik a karma.
A döntés most a tiéd,
indulj hát, várnak ma.

Ne számold a tettet,
nincs tartozás, érdem.
A játék előtted rejtett,
csak álmodtál régen.

Az ébredésed gyors,
a teher csak emlék.
Mi az hogy a sors?
Igyál egy jó kávét!

Lépjél hát bátran,
ne várd a hívását.
Jót tettél sok százat,
és kéred a jutalmát?

Színjáték volt minden,
Te voltál a hős, ó igen,
s máskor a gyilkos szent,
függöny, már int a jelen.

Tapsol, virágot dob a lét,
köszönt az alakításodért.
A főhős elhitte az életét,
ám a darab ma véget ért.

Már hazamegy a színész,
nem kényszeríti a szerep.
Csak porlepte egó az ész,
fényt gyűjt a Szentlehelet.

A létezés hangszere lettél,
nemlétben ott a mindenség.
A teremtés hárfája pendül,
s beelőd új dallam csendül.

Hív a fény

Még kér a fény,
ébredj kedves lény.
Ereszd el az álmot,
készülj a csodához.

Még kedves a szó,
félteve fiát, érted szól.
Cirógatva ébresztget,
áldásával Ő vezet.

Még él a remény,
fiai gyűjti a fény.
Vihar készül, tüze zár,
otthonodba vár Atyád.

Ő még türelmes,
a fiaiba szerelmes.
Ékével kecsgetet,
lényével vezet be.

Még hív és szól,
ébredj hát porlakó.
Itt tiéd a ragyogás,
vár az örökhazád.

A megálmodott világ

Álmodtam egy világot,
szerelmemben lett áldott.
Szívem minden dobbanása,
csillagok fényes ragyogása.

Szerelmesek kavalkádja,
az angyalok muzsikája.
Elmondani szóban nehéz,
vele éled a Szentörömét.

A tenger szilajul morajlik
cseppjében valami új zajlik.
Fényvölegény és napleány,
nászra kelnek a hajnalán.

Filmek egymásnak feszülnek,
álom volt, békével eltűnnek.
A végtelen óceán befogad,
már nem számolod a napokat.

Ezerszer ezer szerelmedben,
Őt kerested lent mindenben.
Vágyakoztál, hited fogyott,
ám a tűz most együtt lobog.

Ő válaszol az ékében,
elmerülsz a fényében.
Boldogságát megéled,
öröm száll a fényével.

Teremtésében fogantál,
neked adta az áldását.
Tüze benned újra ég,
köszönt a csillagos ég.

Látomás

Most még minden kék,
nekem ragyog itt az ég.
Hova jutok az átmenettel,
áldószava hova vezet el?

Tapasztalanul kérdezek,
mindenre kell új felelet.
Érzem még köt az anyag,
de útra kelek, vár a haza.

Szívem vadul kalimpál,
az érzések csodája átjár.
Elhagyom a testemet,
eleresztem a lelkemet.

Megszűnök hirtelen,
felébredek mindenben.
Teremtő szava megtalált,
a csepp ma óceánná vált.

Keblét adja mézédés,
nászágya is oly ékes.
Dallama mind fohász,
boldogító az öröknász.

Folyton teli nektárpohár,
szerelemesen parttalanság.
Ékköve mind a csillagok,
ünneplik a fényzózatok.

Ez az időtlen odaadás,
gyönyörben a fogantatás.
Együttlétünk gyümölcse,
az új csillagok napereje.

144 ezer útján

Égi vándor, tavasz és nyár,
sok emberélet hajnala várt.
Elment az őrzője, s vele a dal,
kereső szelleme már haza tart.

Nem vártok sokáig, döntés született,
bejárva a világot Ő vezeti a lelkeket.
A part oly közel, folyóddal kelj útra,
érted történik, ez az emberiség sorsa.

Napok, hónapok, s néhány év eltelhet,
miért féltek végnek vélve a kezdetet?
Ez ébredés a kómából, gyógyuljatok,
ki sokáig sötétbe élt, retteg a napot.

Meglátod van másképp, csak ne ítéld,
ahol a romlás hat, ma még van esély,
Egy csapat, ha megérted nagy erő.
túlléphetesz magadon, most szólít Ő.

Információt zúdít reátok a szellemvilág,
iránytű kell nektek, amely új útra talál.
Az időn túllépve ott magadba lépsz,
és fényttestvér már neked nyújtja kezét.

Szemeddel oly sokáig nem láttál,
füled sem engedte be a szavát.
Hitted, amit kezedbe nem fogtál,
nem létezik, nincs is olyan világ.

Találkozni kívánsz Istennel itt és most?
Nos, lásd meg a másikban a fénymagot.
Ő megérint, érzed ez nagyszerűen más,
bensődből adakozol, nem túrve a logikát.

Létszikrák kigyúlnak, utat mutat a mester,
cseppek gyűlnek a folyóba, hív a tenger.
Ébredés az álomból, boldogsága hajt,
az utat ne keresd, csak lásd hol a part.

144 ezer itt van köztetek, ő a folyómeder,
ne engedj többé a gonosznak, s béke meglel.
Tiszta szó ereje, az érzések csodája, ha átjár,
tudd, most már jó úton vagy, vissz a fényár.

Vonzásban

Boldogság mond, mibe kerülsz?
Örökfény, most veled ez sikerül?
Napsugárlény, ó add az áldásod,
lépj önmagadba, és Őt találod.

Szivárvány koronád ékszere,
ha megérted, együtt repülsz vele.
Dalol a szíved mikor a fényt éled,
látod itt minden a te testvéred.

Milyen a parttalan csend ereje,
és a tiszta forrás vize ízlik –e?
Hogyan öntöm szóba a dalod?
Mondanám, nincs reá fogalom.

Hívnak, biztatnak fénylények,
Jöjjetek, ébredjetek testvérek.
Az álom hosszú volt lepereg,
lágy dallam révbe hozz titeket.

Ősérzés, szívdobbanás,
egy ritmus az öröknász.
Nincs verseny, törtetés,
magába zár az öröklét.

Béke, ez boldog béke,
Sugárzik az Ő lénye.
Biztat most is, szállj,
utat mutass Váthászál.

Ne játszatok már a porban,
dolog van az aranyhonban.
Az Orion csillogó ragyogás,
örök békéje téged haza vár.

Ahol nincs idő térkorklát,
végtelen csoda az új világ.
A létezés nem ismétli magát,
Ő most a fiával teremt tovább.

Új világod hajnalán

Folyton az Istenre vársz,
gyűjtöd a kérdéseket.
Ha majd előtte állsz,
bajaidra mi lesz a felelet?

Az elme pereg ezerrel,
szövi a gondolatokat,
amíg te szenvedsz,
más élvezi a javakat?

Pusztít az aggódás,
a holnap mit hozhat?
Neked kevés a juttatás,
szebb volt a tegnap.

Betegszel és gyötrődsz,
az ok pszichoszomatikus,
Elméd lassan megöl,
mert élni így logikus.

Kifacsar az anyagvilág.
Tudnál máshogy élni netán?
Legyőzheted az anyagurát?
Honnan lesz majd a kajád?

Mikor elér egy fénysugár,
látod ez csak árnyékvilág.
Tapasztalatot itt kaptál,
otthonod már visszavár.

Az új létezésed hajnalán,
vár reád egy szép világ.
Álmaidban már jártál ott,
ajándékul most ezt kapod.

Keresed a szót, de elállt,
a gondolat rég elszállt.
Érzed a lét dobbanását,
ízleled a fény áradását.

Lüktet minden az egyben,
a csepp boldog a tengerben.
Elmén túl a pillanat tiéd,
szent a gondolatnélküliség.

A lángeleme le nem áll,
pillantása sok ezer világ.
Csillagok ragyognak,
erejét Ő adja a napnak.

Gyógyulás

Elmúlik a fájdalom,
égi erőben a bizalom.
Megújító az ősfohász,
gyógyít a Szentkreász.

Minden meggyógyul,
többé nincs oka már.
Aranyeső tűzbe hull,
feltölt a gyógyyerőár.

Az elengedett vágyak,
új energiamező áthat.
Fürdesz az ősforrásban,
pihensz a fényáldásban.

Eldobod az elmejátékát,
s megkapod az ajándékát.
A fény hullámhosszában,
erőt kapsz a látomásban.

Az energiák összeérnek,
eltölt a Téged Szentlélek.
Megjöttél, egőd ott van lent,
és Te felébredsz mindenben.

A hívó szó

Szentszó téged is hív,
megnyílik előtte a szív.
Magzataim itt vagyok,
kövessétek a napom.

Ajándékom az új lét,
kezdet, s nem a vég.
Repülhetsz szabadon,
nem köt a fogadalom.

Szállj fel a sólyommal,
elvezet az otthonodba.
Alant mélyben a világ,
fuvallattal kíséri a fiát.

Körbeszállsz a magasban,
szíved megdobbán.
Emlékek torlódnak,
téellel intesz a tavasznak.

Virág illata megcsapott,
Atyád csodát álmodott.
Egy pillanatig lent voltál,
s most megkapod a jussát.

Az aranyszarvas útján
(Ébredj magyar, 11:55)

Bíborvörösben az égalja,
az aranyszarvas itt van ma.
Rétjein a napsugár,
új élettel haza vár.

Az útjaidon ő kísér,
felpezdül az ősi vér.
Felé nyitott szíveddel,
nemzetem ébredj fel!

Szarvas vágta ösvényen,
átkeltél sok mindenem.
Őseid őt követték,
áldását, bölcseletét.

Új világod keresed?
Legyen ő a felelet.
Száguld újra a szellemed,
köszöntsd most az ősoket.

A hét vezér újra vágat,
ősi hitben új hazád van.
István nélkül nem buksz el,
léttudásában a Szentkegy.

Nem sújt többé az árulás,
a tiszta szívűeké e tudás.
Több száz év már elveszett,
hol a küldetésed nemzetem?

Ébredj hát a perc közel,
ősök szerető áldása ölel.
Elmúlt a Turáni átok,
felragyoghat a hazátok.

Turulkirály most visszatért,
népének hozza az örömét.
Magyar ez az utolsó esély,
gyökereit keresi az ősi vér.

Benső úton kellj útra,
az ősi áldást kérd újra.
M megbékélve, de nem feledve,
hallgass most a szellemeidre.

Turulkirály

Ütemére szól a dobod,
Őt a szívedre hangolod.
Itt vagy újra a réteden,
odavezet a négy elem.

A sámán dobszóban,
magad vagy a dallam.
Négy égtájnak szelleme,
félteve óv most tégedet.

Sólyomkirály száll a réten,
körbeszáll szenthegyében.
Szenttűzének fénye ég,
lány fuvallattal súg szél.

Lángnyelvek az égalján,
száll az áldozati tűzvirág.
Négy égtájnak kegyében,
táncolsz most a fényében.

Megkaptuk a doblovat,
vele járjuk a világokat.
Szellemek és képzetek,
dobunk hangja elvezet.

Szól a dobszó ritmusa,
szíveddel szállsz haza.
Héjájá, héjájá, hóóója,
Turulkirály itt van ma.

Szól a dobszó ritmusa,
Benned van a dallama.
Héjájá, héjájá, hóóója,
mindent bejár időlova.

Hegyek és fellegek,
ünneplik népedet.
Héjájá, héjájá, hóóója,
utad repüld át újra.

Sólyomkirály alászáll,
népünk ma visszavár.
Héjájá, héjájá, hóóója,
szólj hát a dobszóval.

Képek a régmúltból,
megálmodott utadról.
Héjájá, héjájá, hóóója,
vezet a Turulkirály.

Héjájá, héjájá, hóóója,
Héjájá, héjájá, hóóója,
Héjájá, héjájá, hóóója,
Ő a sikered hordozója.

Az indián tűznél

A régmúlt újra él,
dobszót visz a szél.
Hús patak, étető,
dús füves legelők.

Szellemeid röpte véd,
dobszót visz a szél.
Benned van a dallama,
vele szállsz a magasba.

Sátradbán az otthonod,
dobolod a szív dallamot.
Doblovad vágat az éjben,
visszhangzik a hegyében.

Héjájá, héjájá hóóó,
szél vidd a dobszót.
Eső öntözd a réteket,
adj most új életet.

Héjájá, héjájá hóóó,
indián testvér szól.
Táncunk veled egy,
kérőszóban a kegy.

Héjájá, héjájá hóóó,
dobszó szívből szól.
Együtt indultunk,
együtt dobolunk.

Héjájá, héjájá hóóó,
Szélfarkas táncával szól.
Járd, járd csak testvér,
bennünk pezseg az ősvér.

Héjájá, héjájá hóóó,
Szélfarkas neked dobol.
Átugorod most a tűzét,
kapod szellemei kegyét.

Héjájá, héjájá hóóó,
Szélfarkas neked dobol.
Átmentél a tűzében,
harcosként a törzsében.

Héjájá, héjájá hóóó,
Héjájá, héjájá hóóó,
Héjájá, héjájá hóóó,
Szélfarkas veled dobol.

Szélfarkas tánca

Indián testvér doblován,
bejárta a világot hajdanán.
Barátja a Földön minden lény,
folyók, állat, kő, növény.

Dobja hátán büszkén lovagol,
Földanya kegyében az oltalom.
Lassan elmúló világát védi,
maradásra szellemei kérik.

Dobolj csak, dobolj, dobolj,
a tűz közepében lobogsz.
Izzó paráznak fénye,
szellemeid visznek egy rétre.

Dobolj csak, dobolj, dobolj,
veled már Szélfarkas lohol.
Dobszó elrepít a tieidhez,
a vadászmezők őrzőihez.

Dobolj csak, dobolj, dobolj,
lábadban Szélfarkas táncol.
Bevillanó képek és fények,
egy világ hol őseid élnek.

Dobolj csak, dobolj, dobolj,
egy nagy fal így leomol.
Táncot járnak veled az ősök,
újra együtt vannak a hősök.

Dobolj csak, dobolj, dobolj,
dobszóval ölel otthonod.
Dobold a békét a mának,
békepipát gyújts a világnak.

Repülsz a táncban, dalban,
saskirály vagy a magasban.
Sámándobszó és erőének,
bennük ragyog igaz éned.

Szélfarkas járja a táncát,
a szellemeid ősi világán.
Sámándobszó és erőének,
a veled élő Szentemlékek.

Turulének

Turulkirály
Hívunk téged
Hívunk téged
Hívunk téged

Turulkirály
Jöjj el hozzánk
Jöjj el hozzánk
Jöjj el hozzánk

Turulkirály
Légy ma velünk
Légy ma velünk
Légy ma velünk

Turulkirály
Add tudásod
Add tudásod
Add tudásod

Turulkirály
Vezesd dobunk
Vezesd dobunk
Vezesd dobunk

Turulkirály
Egyek vagyunk
Egyek vagyunk
Egyek vagyunk

Turulkirály
Repít dobunk
Repít dobunk
Repít dobunk

Turulkirály
Táncolj nekünk
Táncolj nekünk
Táncolj nekünk

Turulkirály
Táncolj velünk
Táncolj velünk
Táncolj velünk

Megérkezés

Ragyogó pillantása az élet,
minden rezzenése fény lett.
Még nem ért el a fénysugár,
ami téged örökké visszavár.

Neked ajándékozott hajnala,
létélmények és vad akarat.
Szép és csúnya, szelíd és vad?
Benned az emléke marad.

A ma tündöklő aranyfény,
a sötétől mondd miért félsz?
Megélt szabadság a létedben,
robbanás a régi lényedben.

Megérkezel, ha itt az idő,
leomlik a fal, az őrző eldől.
Beléphetsz, s látod Te vagy ott,
közben körbefutottad a világot.

Nos, milyen a megértés íze, mondd?
Szokatlan-e, hogy a szó üresen kong?
Nem keresed már a magyarázatát,
beleveted magad, ízleled a zamatát.

Elmerülsz, engedsz a létének,
zsigereid beisszák a fénylétet.
Mérhetetlen erejű a boldogság,
szellemed bejárja az otthonát.

Művészek álmodták az ékét,
költők a verseiket róla énekelték.
S íme, most öledbe hull a csoda,
beértél, magadon átléphetsz oda.

Belső utazás

Játszik veled a porvilága,
menedéket keres a vad.
Jobb jövőért vágyakozva,
végül az anyagba tapadsz?

Már hányszor elbuktál,
szolgáltad az anyagot.
S végül hová jutottál?
Kergeted a vágyálmot.

Magyarázat született,
vak vezet világtalant.
Buta hit elfedte a szemedet,
az igazgyöngy rejtve maradt.

Benned kódolt az üzenet,
a messzeséget kutatod,
s nem ismered bensődöt,
a sötét nem rejti a napot.

Utazás befelé a rejtett kincs,
letisztult formák neve sincs.
Nem sűrget a végállomás,
nincs menetidő, csak utazás.

Fényösvényen szűk az út,
lényedben nyisd a kaput.
Egy lépésedre, ha utazol,
a létezés kilencsel válaszol.

Felvillannak a múlt, jövő képei,
mindet a mában létezésed élteti.
A jelenben megáld az Atyád,
Te is teremtő vagy, tiéd a világ.

Ősszépség benned ég,
fiát üdvözli az öröklét.
Fogad el a jussod,
a Tudás a Te sorsod.

Megszűnő énben,
lebegsz a fényben.
Csoda az egység,
benne a mindenség.

Megértés

Szentlény, örökfény,
kérelem az értelem,
hangjában megkapod,
fény adja a válaszod.

Emberek, Istened,
csak bölcsmosoly,
mikor végül őt megleled,
nincs kérdés, csak felelet.

A miértek eltűnnek,
benned van az értelem,
fény vezet lényedben,
repülsz az egekben.

Testvér most vagy itt,
bölcstudás, nem a hit.
Beérsz, s a válasz ott,
nem kergeted a napot.

Hárfaszó csendül fel,
a szentsereg ünnepel.
Boldog a fénytenger,
egybekelt a cseppel.

A fiú már visszament,
nem húzza többé a világ.
A tékozlóból gazda lett,
ragyog a csiszoltgyémánt.

Új dallam, létszikrák,
folytatódik a körtánc.
Szerelem az egekben,
fénye a gyermekedben.

A művész mindig pazarló,
nevetve szórja csodát,
A mindenség bolondozó,
neked fényjátékot kínál.

Légy Te is teremtő,
így kívánja az atyád.
Tudatosan tedd, amit Ő,
ezt hagyta örökül reád.

Ébreszt Ő

Szivárvány szárnyán suhanó látomás,
a szerelmedbe ölt vad vágyakozás.
Őrjítő téboly, bódító a képzelet,
sárból gyúrt tested lenne a végzeted?

Vad rocker, vagy szelíd templomos,
dobd el a maszkot, csak az egőd ostoroz.
Dübörgő gépezet, darál az anyagvilág,
ábrándodban az elméd kéjes képeket zilál.

Csupa kihívás, felelj meg ismét,
itt van neked rádió, Internet, tévé.
Mindent megkapsz, csak ne légy a jelenbe,
XX. század ördöge visz téged a vesztedbe.

Az átverés tökéletes, bukásod élvezed,
Istentől vagy, s te a porban fetrengesz?
Őrjítő kacaj, orgiában röhög az anyag ura,
fújok még egy buborékot, álmodj fény fia.

Mindent előnt a verseny szelleme,
hivatkozva reá, kést nyomnak a szívedbe.
Összecsap a hullám, és nem kapsz levegőt,
adnád is a választ, okolod a teremtőt.

Figyelj jól testvér, a kihívás neked szól,
lépd át az anyagot, és a lét válaszol.
Csodálatos fénylény a szívedben reád vár,
mindig is veled volt, végre fogadd el áldását.

Kinyílik a tér, ha a bensőd letisztul
kiutat kapsz az örök szabadítótól.
Sebes vizű fénypatak megtölt erővel,
az Öröklét vezet téged bölcsességével.

Ki lehet ellened, ha az Isten veled van,
a nem kőből rakott benső templomodban.
Színtiszta ragyogás, amit beléd lehelt,
bemocskoltad, imáddal tisztítsd Őt meg.

Tündöklő otthonod, végtelen az őскеgyelem,
az anyagban van elzárva a fájdalom, félelem.
Fénylények, testvérek, zeng az örömfohász,
ha az anyagból felébredsz, vár az igaz hazád.

Tavaszi varázs

Tavasza van ismét, ébred a világ,
a tél meghalt, a lét újrateremti magát.
Isteni körforgás, éled a Főnix madár,
rejtett mosolyában az élet titka vár.

A művész pazar alkotással,
elhalmozza a világát csodával.
Pompás virágok között ülsz,
a gyönyörtől megrészegülsz.

Mikor született ekkora kegy?
A porszemet is tökélyre emeled!
Hol a forrása a végtelen adakozásnak?
A Teremtőben, aki a világot megáldja!

Csodák végtelen kavalkádjában,
fénygyermekét kényezteti ajándékával.
Nyisd ki a szemed, engedd be a csodát,
halld rezgésének Isteni hangját!

Napsugari gyöngéden cirógnak,
madarai ünnepelve dalolnak,
rovarai a virágoknak udvarolnak.
A jelenben mindig áldott vagy!

Szívd magadba a mezei virág illatát,
elfelejted az elme világi zaját.
Ízleld meg a friss esőcseppet,
az égből jön, hogy életet adjon neked.

Pihenj meg a hamvas fűben,
érezd levegőangyalát a tüdődben!
Kortyolj a hegyek hűs patakjából,
csodát kapsz a vízangyalától!

Megannyi lény és rezgése,
érted vannak, csak értsd meg.
Eltűnik a tegnap és holnap,
áldást Ő ad ma a pillanatnak.

A lét szerelme téged is vár,
dobd el az elme gyötrő játékát!
Fényt kapsz, és ha te is adsz,
a teremtővel együtt haladsz.

A fényben születél

Ha elragad az élet sodrása,
nincs part, ahol valaki várna,
bízd magad a létfolyóra,
a fény elvisz az otthonodba.

A gondviselés nagy áldás,
az Atyád háza reád vár.
Ha bízol nincs félelem,
elégeti az isteni kegyelem.

Csak a fény, itt és most,
az őserő mindig haza hoz.
Ne félj a múlt és jövő ágán,
sorsod megírták az égi táblán.

Ne aggódj a holnapért,
aggódik ő majd magáért.
Arra figyelj, amit végzel,
megszenteled vele léted.

Hol nincs félelem, aggodás,
az elme már nem kínozótárs.
Légy a pillanat csodájában,
Isten van a csend hangjában.

Az ég madarai is a fellegekben,
az Atyát ünneplik önfeledten.
Nézd a nyíló tavaszi virágot,
szépségében a teremtést látod?

Körülötted minden ünnepel,
várják, hogy Te is ébredj fel.
Érezd csodáját a pillanatnak,
Te a csillagok fényfia vagy.

Az Isten örömében megteremtett,
életet adott a fénygyermeknek.
Tőle jössz, nem a bűnben születél,
játszol a világban, hazád az öröklét.

Szíved, ha tündököl bizakodással,
megtelik a világ Isteni csillogással.
Táncolj és dalolj nevetve,
léted legyen a fény ünnepe!

Az utadon

Eljött most a pillanat,
új léted a nap alatt.
Megjelenő létfohász,
áldást ad a Szentkreász.

Csodák pompás hajnalán,
összejött a tíz világ.
Megérted a szívedben,
magad látod mindenben.

Érted szól a bolygódal,
visszatérő égő hang.
Megérint a szelleme,
repülsz te is ővele.

Szentek fénye tündöklő,
boldogságunk őserő.
Útra kel a csapatunk,
az áldásban fényt adunk.

Béke járja a szívedet,
fény áldja az éltedet.
Végtelen a bizalom,
ZIN URU az oltalom.

Lélekjáték véget ér,
fogadd otthonod békéjét.
Megpendülő érzések,
ízleld meg a fénylétet.

Testvér egód oldódik,
a kártyavár itt leomlik.
Meztelenül és ártatlan,
nem tapadsz az anyagba.

Csodát hozz az egység,
tenger ereje a cseppért.
Szentanyánk Emáthál,
áldásod a Szentkázár.

Létszerelem ékköve,
újrafogansz méhébe.
Benned élő őserő,
örökfénye tündöklő.

Árkádia felkentjeinek

Egy lelket, ha megmenttel,
vele a világot mented meg.
Testvéreknek az új világba,
utat mutat Árkádia.

Fényt és békét áraszt,
fehéret a feketétől elválaszt.
Mint folyó tengerbe a vízcseppet,
hazavezeti a tévelygő lelkeket.

Rabláncát az emberfia eldobja,
lényét a fénybe fordítja.
Fenevad nyüszítve menekül,
leszámol vele Zethekül.

Orionban nagy az ünneplés,
régküldött csapat révbe ért.
A fináléra megkapják a Szentlélek kegyét,
Istenünk EMÁTHÁL és ZIN URU fényét.

Legyen utatok a szeretet,
bennetek a békét találják meg.
Ragyogjon Napsugár fiunk Izmael,
szavait a szívekbe jutassátok el.

Kiterjed az erő, létforrás,
átjár titeket a Szentkreász.
Szellemeteket apostolaink megáldjuk,
büszkén hirdessétek, itt ez az út.

Megáll az idő, tűnik a tér,
kitárja karját az öröklét.
Szentotthon fénye ég már a szívetekben,
12 vőlegény nászra lép a létszerелеmben.

A szív vonzásában

Feltörő hűsforrását a szenthegyeknek,
a nő szépségét minek nevezheted?
Ragyogásnak, mely a fényével bódító,
az egyesülés örök szerelmével hódító?

Nem tudod, csak érzed és visz a vágy,
öserő, amely az adakozásában visszavár.
Rejtett képek az érzéseiddel játszanak,
ősi kód, amit a szerelmesek láthatnak.

Vágyakozással önmagadban utazol,
fényösvényén lényed másik felét kutatod.
Ünnep a pillanat, mikor érintése téged elér,
dobbanásában felsejlik az öröklét.

Várakozás az otthon tüzében oly nyugtató,
teremtő áldásával gyermekeit tanító.
Anyai szív melegében éltető a fény,
a boldogság erejével feltölt a remény.

Színpompák pazar kavalkádja, ha összeér,
az ősjátékát veled játssza az öröklét.
Szívek szimfóniájának karmestere, ha int,
szerelmeddel újra együttszólnak a dalaid.

A fény vonzásában

Feltörő hűsforrását a szenthegyeknek,
a lét szépségét minek nevezheted?
Ragyogásnak, mely a fényével bódító,
az egyesülés örök szerelmével hódító?

Nem tudod, csak érzed és visz a vágy,
őserő, amely az adakozásában visszavár.
Rejtett képek az érzéseiddel játszanak,
ősi kód, amit a látók már láthatnak.

Vágyakozással önmagadban utazol,
fényösvényen az ígért házat kutatod.
Ünnep a pillanat, mikor téged is elér,
dobbanásában felsejlik az öröklét.

Várakozás az Orionban oly nyugtató,
teremtő áldásával gyermekeit tanító.
Anyai szív melegében éltető a fény,
a boldogság erejével feltölt a remény.

Színpompák pazar kavalkádja, ha összeér,
az ősjáték egy fejezetét lezárja az öröklét.
Szívek szimfóniájának karmestere int,
kedveseim újra együtt szólnak a dalaink.

Az egységben

Amit a fények násza rejt,
örökké nyíló színes rózsakert.
Az ajándékozás örömeiben,
fürdeni az áldó fényben.

Virágszirmai a létnek,
szerelmében felébredsz.
Megcsókol és kényeztet,
megtalál ősi végzeted.

Áldó Szentkegy ünnepe,
megjött tékozló gyermeke.
Leborul az áldásért,
anyja meleg szaváért.

Kedves, most állj fel már,
találkozásunk oly régen várt.
Csillagotthonunk ünnepel,
megújuló létszerellemmel.

Feloldódunk az egységben,
csillagok az Ő fényében.
Dalunkban a Szentfohász,
ragyogjon az Öröknász.

Emánuel érintése

Megérintett mesterem,
örömmel telt a szívem.
Aggódás és kérdések,
a szentfényben elégtek.

Elárasztott a lényével,
minden megtelt békével.
Boldogság e pillanat,
fölfedezem önmagam.

Mézédes a nyugalom,
a szentcsendet hallgatom.
Lelke húrján rezdülünk,
szíve szárnyán repülünk.

Táncot járnak a csillagok,
eltakarják a vén napot.
Miért ez az ünneplés?
Téged vártunk megjöttél!

Csordultig van a poharam,
megtaláltam önmagam.
Tüzet gyújt a fényszikra,
öröklángot indítva.

Gyógyító Szenttő

Kék tengerek csillaga,
fényhazának szenttava.
Kegyes örök fényforrás,
benned rejlik a gyógyulás.

Puha testedben ringatol,
dalod a szívünkig hatol.
Mindent átjár rezgésed,
örökvaló Szentlényed.

Bajunkat gyógyítod,
lelkünket megtisztítod.
Szellemünk is felüdül,
új erőben részesül.

Csodálatos e ragyogás,
megújító a változás.
Nem tobzódik már az elménk,
a pillanat adja meg a szentfényt.

Befogadsz minket méhedbe,
feltölt aranyvized kristályereje.
Belőled lettünk egykor régen,
újra betelít, táplál az Éden.

A fény győzelme

Végtelen kegyelem, ősi fényforrás,
a szívünkben rejlő szentcsillogás,
megtöri a sötét hatalmát, ágát,
ünnepli a fényurának ragyogását.

Kegyes szellemek, fénytestvérek,
csillogó őrzői az őslétnek,
Fényetek mérhetetlen erejű ajándék,
ősregi tudás, mindent felölelő öröklét.

Pusztul a sötét, nincs többé már,
az elme nem játssza régi játékát.
Tikkadt lelkünk beszívja a fényt,
szentragyogás tölti meg testeink.

Pompás égi hárfák itt az idő, zengjete hát,
testvérünk beért a létezés új gyöngyszemet ad.
Angyali kürtösök hirdessétek az örömhírt,
Szentúr végtelen kegyelme minket betelít.

Gyógyító ima

Gyógyítás, gyógyulás, ragyogás és fény,
ZIN URUT, EMÁTHÁLT rettegi a sötét.
Áramló szentfolyók, fénylő kék egek,
áldott, akit az ég szentje vezet.

Mérhetetlen energiagejzír átjárja testemet,
őstudás kódja újraformálja csontjaim, sejtemet.
Testem váza megújul, a létezés új erőt ad,
végtelen őselem ontja belém az ajándékát.

Mennyei mező fénye járja át lelkem, szellemem,
EMÁTHÁL ősanám szívébe zár, megáld engem.
Túláradó fényözön, aranyban ragyogó folyók,
békével betelít, testemben, lelkemben megújulok.

Szívembe fogadott, áldott ősi fényforrás,
te vagy létezés, a folyamatos megújulás.
Eltűnik a sötét, nincs többé a gonosz ága,
az elme ördögi játékát, elnyeli ZIN URU pillantása.

Fekszem a béke pehely puha ágyában,
erős vagyok, meggyógyultam az ősforrásban.
Aggódás és kérdések, többé nem gyötör már,
előnt a boldogság, tudom a fényhaza vár.

Gyógyító szó

Akit a világban a szentterv vezet,
az ember, ki az istentől vétetett.
Általa megújul minden részem,
átjár, gyógyít a létezése.

A szivárvány pompás tűzijátékában,
megújulok az őstudás áldásával.
ZIN URU, EMÁTHÁL szenteleink,
áldásukkal megszűnnek a bajaim.

Amit az aggodás beteggé tett,
megtöri az ágát a Szentlélek.
Nem tombol bennem a világbukása,
megújít a fények ősforrása.

Az élet tisztító ragyogásában csillog a fény,
újrateremti az őskód testem minden sejtjét.
Pezsgő folyók az élet vizével telítenek,
szenterő tölti meg a szellemem, lelkemet.

Megpihenek, megújulok, minden telik békével,
szentrezgések, fények ura feltölt a lényével.
Hálát zengek és ujjong a szívem,
Emáthál ősaným magába zár, vidít engem.

A woman in a bright yellow dress stands in a field of flowers, her arms raised in a gesture of joy or prayer. The background is a soft-focus landscape with green grass and various flowers under a bright sky.

Hazatérés

Mindent megtisztító gondolat,
teremtő szentvirradat.
Ébreszd fel az alvó világot,
add erődöt és áldásod.

Benned van pillanat csodája,
fény hegyének Szentforrása.
Aranyszarvas legendát hozz,
tikkadt vándor a szomjad oltod.

Fény a fényből csordultig ér,
nem hull több emberi vér.
Boldogan fogjuk a fény keblét,
újra befogad minket az őslét.

Nem gyötör többé aggodás,
mindig szent a ragyogás.
Az elme ott van lent a mélyben,
hazájában, az anyag börtönében.

Megújulás a fényben

Fényt a fényből sugárzó,
életet adó, tisztító örök tó.
Benned van a szenttitok,
bölcesség belőled ragyog.

Végtelen körtánc az út,
a végén önmagadba jutsz.
Repülünk a fény határán,
pihenünk az égi hárfán.

Felsejlő látomásban,
állunk az őshazában.
Boldogságunk túlcserélődő,
az öröklétben megújuló.

Létnektárján töltekezünk,
égi testvér fogja kezünk.
Fényruhában ég a szívünk,
szomját oltja izzó lelkünk.

Teremtésben sugárzó szó,
mindent megújító,
fényében gyógyító,
örök megtartó,
változásában állandó,
az örökön öröké örök szó.

A woman in a green and yellow patterned dress is dancing in a field of flowers. She has her arms raised and is smiling. The background is a bright, sunny day with a clear blue sky and a field of green grass and yellow flowers. There are some butterflies in the air.

Otthon, mindenben

Táncban és dalban,
fény vagy önmagadban.
A teremtő szó,
mind rólad szól.

Dalokban sejtve,
látomásban rejtve,
hoz haza téged,
a szentvégzet.

Mozgásod fény lett,
lényed felébredt.
Esély egy újra,
az agyalok útja.

Örülsz, hogy nem vagy,
a fényben egőd felolvadt.
Tengerből cseppként,
ontod a szentfényt.

A woman in a yellow dress is running through a field of tall grass and flowers. She is looking back over her shoulder. The background is a bright, hazy sky with many butterflies flying around. The overall scene is peaceful and natural.

Szikrák a fényben

Szelek szárnyán,
a létezés ágán,
suhanó nagy hajó,
életed erről szól.

Angyali csendben,
földön és menyben.
vágyad a hajó,
benned éget a szó.

Teremtő végzet,
élet és fény lett.
Végtelen szellem,
repül a menyben.

Áldása hajdan,
tőled is hajtva,
erőssé tett,
a szentvégzet.

Angyali csendben,
földön és menyben.
Fényszikrák, lények,
bennük csillog az élet.

A pillanat szentsége

Kék égen vándormadarak vidáman repdesnek,
hirdetvén a szabadságot minden testvéremnek.
Nem szántanak, nem vetnek, nem kísért a holnap,
a létezés áldásából így is mindent megkap.
Földanya kincseit ízlelvén gondtalanul élnek,
nem félve a múlttól, jövőtől hálát énekelnek.

Testvérem, jöjj te is, találd meg a lét boldogságát,
maradj a jelenbe, élvezd a pillanat varázsát.

Órjöngve megkísért börtönöd őrzője,
bószon hinti a szemedbe a port,
egyél egy falatot, majd holnap másképp lesz,
de a tegnap még szebb volt.

Ám a szerelmedben fény villan,
egy pillanatra megáll az együttlétben az elme,
nincs tegnap és holnap,
a boldogság a mában van elrendelve.

Emánuel Jézus Krisztus

Elküldte Őt a mindenség atya,
örömét velünk megosztotta.
Hozott Ő csodát, tiszta tudást,
bölcsséget, szent világtanítást.

Csak adni, nem számolni mennyit!
A bőség szaruját próbáld kimeríteni.
Minél többet adsz,
annál többet kapsz a létezésnek hála.
Az ész megáll, a szív megért,
mert szólít a világunk forrása.

Fényeknek őrzője, kincseknek tudója,
itt ez az út, hirdeti a szívére mutatva.
Nincs kérdés és gondolat,
ünnepel a jelen,
eljött a fivérem, mesterem,
vele a világ beteljesedett.

Csilingel a lelkem, megnyugszom hirtelen,
Ő fogja a szívem,
mindig is bennem volt a Szentleheleten.

Angyalok

Ósi fények, ha kigyúlnak, tudd, hogy itt már jártál,
eltűnő messzeségben fényttestvéred vár rád.
Forrásai szenthegyének a létezés fényének,
Mihály seregének, mérhetetlen erejének.

A létezés áldásában, mindent megtöltő kegyelmével,
atyánknak szeretete, bölcsessége és szentereje,
mérhetetlen szépsége és szívének szentfénye,
angyal testvérekkel jut el hozzánk.
Fényükben töltekezzünk, örvendj testvér!

A teremtés jósága, létezés szeretete,
tudd, hogy hozzád is eljut,
ha a szíved megtelt szentbékével,
örökotthon melegével a lelked is kigyúl.

Szabadulás

Fényekben születő ősi szentkegy,
vágytól hajtott létvándor megnyugodni hazamegy.
Repült, alkotott és néha elbukott,
reménnyel felállt, a teremtőnek köszönetet mondott.

Bukdácsolt a gyermek kereste szüleit, házát,
a sötét közben öntötte felé az anyag csillogását.
Kapta is az „okos” tanácsot az anyag urától,
jó az Isten, csak előbb még harapj ebből a tortából.

Mocsok, undor, vér és gyilkolás összefolyt,
maja fátylában vergődő fénypillangó félig már holt.
Keresi az utat, hogyan és merre?
Az anyag ezer helyről csábít, csak erre, erre.

Az ocsút a búzától Szentterv választja el,
a bukottakat az anyagba hülve veszíti el.
Fénytestvér tanult, kijárta a világiskolát,
az Atya házában megkapja az ősi jussát.

Fénypillangó szivárvány szárnyán szabadul,
nyíló fényvirágra szállva hirdeti, tiéd ez az út.
Megannyi fényszirom, szertelen a ragyogás,
ami kettő volt, a létszerелеmben újra egyé vált.

Fiamnak

Fény fia, ki a dalunkban születél,
ritka virág, mindent felölelő emberlét.
Ragyogj hát, hozz áldást a világnak,
benned testet öltött a szentek imája.

Az áldásunk ott van a szóban, dalban,
csak táncolj, és légy fény önmagadban.
Szentek tánca, tündérnásza a létnek,
egy forrongó katlanban tör utat az élet.

Szent a szellem, ki téged irányít,
vele a lelked oly messzire világít.
Otthon vagy mindenhol, mindenben,
az együttszóoló dal új világot adott az egekben.

Kedves a fények násza oly közel van már,
ujjongó szívünkben örök tavasz, kikelet vár.
A zajos világ elül az angyali rendben,
áldószív muzsikája vidít a létszeretben.

Tedd el az elmét, zárd el jól,
ha ZIN URU vezérel szent a szó.
EMÁTHÁL anyád ölében a csók, éltető,
az igaz létszerelem, csak vele élhető.

A kísértésen túl

Örök körforgás, tisztító tánc,
az embert hajtja a folytonos vágy.
Járja az útját, fénye halványul,
szeretne megszabadulni az út porától.

Bukdácsol a reménye,
már elhaló a fénye.
Vicsorít a fenevad,
üvölti, téged még nem ad!

Kész az új mátrix,
egy pár életet bírj még itt ki.
Mocsokban fogsz vergődni,
jó az, elméd majd ezt is élvezi.

Gyilkolj még egy kicsit,
lophatsz, csalhatsz is.
Neki csak a fényed kell,
nem baj, ha elveszel.

Bolondít, és csak port ad,
ezért cserébe aranyfényt kap.
Imádja jól menő üzletét,
csak retteg, hogy véget ér.

A pusztítás esztelen,
a harácsolás végtelen.
A sírba majd mit viszel?
Az öltönyödön nem lesz belső zseb!

Sok még a balga emberélet,
olykor, néha egy pár felébred.
fényünk tartja az árnyékvilágot,
olcsó az érte adott anyagálom.

Testvér ébredj fel most,
az időd már elfogyott!
Nincs itt tartozásod,
ez nem a te világod!

A visszatérésedre készülj,
új hazád felépült!
Szemed lásson, füled halljon,
együtt megyünk, csillagúton!

Vár a fény

Fordul a világ, téged keres az út,
az elme játékából lényed ezer helyre fut.
Próbálsz megérteni a létezésed,
közben az anyag egyre mélyebbre ránt téged.
Gyönyörű földünk maga csoda,
csak éppen nem a szellem otthona.

Lépj ki az anyag bűvöletéből,
meríts új erőt a fényhaza üzenetéből.
Ne pazarold lényed a világ értelmetlen dolgára,
ami téged felemel az a szellem tudása.

Pazar autók, luxus házak, ez az élet nemde?
Közben nélkülöz, meghal sok testvéred bajoktól szenvedve.

Életben hány fillért adtál már, hogy másokon segíts?
És csak gyúlik körülötted a sok bóvli, giccs!
Fénytestvér boldogsága, ha minél többet tud adnia,
az igaz szeretetben nincs földi logika.

A szivárványból, ha egy szín kiszakad,
az egység csodája vele szegényebb marad.

Amit a legkisebbel teszed,
azt velem cselekeded, tanít a fénymestere,
halld meg hívó szavát és nyisd meg a szívedet.
A létezés szépségét vele a lelked rezdülésén megéled,
és teljes egységünkben ragyog fel tiszta igaz fényed.

Dönts el

Keresve, kutatva a pénzt hajtva,
hová jutottál örült ember önmagaddal hadakozva?
Szegények reménye, kincseknek tudója,
Emánuel, végtelen hosszú a bölcsesség útja.
Ha már kellően megundorodtál,
válaszd a ragyogást hol mestered rád vár.
Nem kell messze menned,
itt van Ő mindjárt benned.
Kincseidet disznóknak hada nem éri,
a bölcsességet nem a pénzpiacon mérik.
Ördögök vagy angyalok serege,
te döntesz, hogy szabad leszel e.

Ébredj Tékozló!

Tékozló fiú ébredj!
Lassan lejár itt az idő a teremtés ciklusában.
Az anyag örömét élvezed?
Emlékezz a hívó szeretetre az igaz hazába!
Kapod a pofonokat és elbúksz sorra,
igazolod magad az eget okolva.
Köszönd meg az ébresztést a létezésurának,
vedd észre a helyed a szellem világában.

Életek végtelen láncolatában
sok mindent megtapasztaltál,
a nyers gyémántból lassan csiszolt drágakő vált.
Ne félj a változástól, amely most téged is elér,
minden színjátékot lezár egy pompás finálé.
Tudd, ha az álmod az anyagban véget ér,
a végtelenség minden csodájának ajándéka a tiéd.

Mindenen túl

Bércek bajnoka?
Otthonod füstölgő ostroma,
mi az, amit annak hittél?
Ne félj a változástól,
ha az egőd kártyavára összeomlik,
a bolond szabad örömevel ünnepeld,
ami most benned is zajlik.
Nyüszítve elköszön, ki oly régen fogva tart,
békével üdvözöl, ki mindig is visszavár,
kék éggel ünnepel, kedves fiam hazatért,
az övé az egész világmindenség.

Új Jeruzsálem

Vihar tombol, s a létfolyója zúg,
partot mos, és a teremtőjéhez fut,
általa élsz, és vele meghalsz,
a léted más, mint puszta harc.
Állj fel a mocsokból, porból,
tündökölj száz napnak erejével,
vágyaidat cseréld fel békével!

Új otthonod elkészült,
Új Jeruzsálem felépült.
Atyád háza már benned van,
ne merengj a holnapokban.
Az ezeréves birodalom immár itt van,
térj be hozzá bizalommal,
Emánuel szólít téged,
vár a végtelen világlélek.

Ereszd el vágyaid bágyadt húrját,
a teremtés csodája vezeti a szellem útját.
Egy a fényben, létezésben,
végtelen folyók hús vizében.
Megtért szellem a szeretet lágy zenéje szól,
angyali üdvözlettel vár téged a mennyei út.

A woman in a yellow dress is dancing in a field of flowers. She has her arms raised and is smiling. The background is a bright, sunny day with a clear blue sky and a field of green grass and yellow flowers.

Népemnek

Vágtázó szittyá – hun – magyar,
őseidnek büszke vére hajt.
Átkeltél a Kárpátokon új hazába érve,
kordába hajtott vezéred áruló vére.

Ki egykoron szabadon járt és kelt,
új hazában keresztes járomra lelt.
Díszes örökség, rovásírás, ősi tudás,
István tüzet belőle Róma áldásával kreált.
Vajk, ha Emánuelértetted volna,
nem szakad magyar hon apró darabokra.

Mesterem kedves népe a magyar,
áldása, bölcsessége új szívekbe hajt.
Találd meg önmagad és becsüld minden fiad népem,
egy hazád és bőséged, csak az egységben léssen.

Izmael

Világok fia, tudás kulcsa az ősi zárba,
szelleme rezdülésén szól az égi hárfa.
Ősi láng ég a szívébe,
az ősteremtő benne rejtett igéje.

Sokszor járt már a világban,
tudást vinni az emberi homályba.
Jöttét a világban sokan esedezték,
fényét az emberek a szívükben keresték.

Itt van most is, vár minket egy végjáték,
hogy ne szorongjanak, ünnepeljék a finálét.
Kincset mit az égiektől beszedett,
az egész világgal, örömmel ossza meg.

Örömhírt juttat az anyag foglyainak,
amit a magyar bír, másoknak is erőt ad.
EMÁTHÁL ősanya szívverését,
felrázva az anyagba zárt testvérét.

Végidőben lámpa kell a tévelygőknek,
ki az útra rátér, legyen hazavezetője.
Világegyházában megnyugszanak a keresők,
hirdeti az örömhírt, ZIN URU ezért küldte őt.

A magyarok szentsége

Magyar vagyok a teremtés nyelvével áldva,
hazámon ült nagyjaink turáni átka.
Nyelved nem érti a világ népem,
a teremtés titka benned van elrejtve mélyen.

Veled jött tiszta fény oda hol sötét volt,
téged várt, ünnepel a végtelen kék égbolt.
Ragyogás, őstudás mind az örökséged,
a magyarok istene büszkén vezet téged.

A sok próbáltatás megedzett, erőssé tett,
Emese álmát küldte néked a bölcs végzet.
Körutad a világban dicsőséggel zárul le,
arany betűvel íródsz a nagy szent könyvbe.

Magyarnak lenni, fényt vinni a homályba,
ez nemzetünk sorsa a szent erőktől áldva.
Árpád széttört népe, közel már a beteljesedésed,
a rejtett drágakő felragyog, mindent betelít fényed!

Végnapok

Kikeltben nem a nap ragyog majd,
eltűnik a fény, hold és a csillag.
Az eljövő gonosz három napig pusztít majd,
gyilkolása büntetés annak, ki a homályba marad.

Fénytestvérek ne féljeteK, rövid lesz az átmenet,
a fájdalmat, bánatot nem ízleliteK meg.
Szellemi védők híven őriznek majd,
144 ezer átvezeti az új világba ezt a fajt.

Annak, aki a gonoszt szívében táplálja,
a sátánt tudatosan imádja,
nincs hely a fényházában,
az elválasztás megtörténik az anyagvilágban.

Fénytestvér az úton sohasem voltál egyedül,
az elme játszott veled, azt hitted ez az üdv.
Anyagkirálya biztatott, vedd meg, ez az újabb, jobb,
majd, ha az is meglesz, az Istennel akkor foglalkozz.

Legyetek éberek szórjátok a fényt,
az alvó szívekben ébresszétek az isteni részt.
A szentszakra ott van mélyen legbelül,
kis Jézus a szívekben oly szomorú egyedül.

Az idő elfogyott, reátok az új élet vár,
dobjátok el a gonoszt, az árnyékvilág játékát.
Szánjátok családokra a maradék időt,
igaz kincseket rejt ott mélyen belsőtök.

Nyitott szívű fénytestvér az úrban vigadjon,
menyegzőhöz, új házhoz nem illik az aggodalom.
A béke angyala megáld titeket,
boldog az, akit a fényura vezet.

Árkádiának

Az égi jel mire vártok hamarosan jó,
feladatotok felkészíteni a sok tévelygőt.
Hajnali kikeletben rátok száll az égalja,
megretten az emberi szív, és magát siratja.

Mire megjön a jel, feláll már az Ó csapata,
sok kereső testvért így viszünk haza.
Ne sírjál, és ne ábrándoz,
ne a múltat, jövőt ajnározd.

Ami eljön, megtörténik, a bosszú nem isteni,
a létváltás az emberfiát az atya házába emeli.
Szellemfajok készen áll egy újra,
mit lehetet, ettől a bolygótól megkapta.

Várnak reátok új napok, holdak és bolygók,
az Orion szegletében, hol a világ fogantatott.
Emáthál ósanya ölelése,
ZIN URU atya örökléte.

Váthászáll fiunk az égi játék a tiéd,
megjött az örömhír vár az öröklét.
Dalod a szívekben szóljon szüntelen,
mindent megújít a fényes őselem.

Az Orion ragyogásában, a fény vonzásában,
útra kell innen egy nagy csapat.
A Földön majd egy új szellemfaj halad,
a 144 ezerből őket beindítani 144 marad.

A létváltás nem büntetés, hanem kegy,
mi eljön, három nap alatt végbemegy.
Fényvivő csapatunk a 144 ezer,
az emberiséget a nagy útra készíti fel.

Szíveteket töltsse el ujjongás, felépült az új haza,
szólít titeket házába ZIN URU atya.
Gyermekeim a létezésben szétszóródtatok,
a megélt érzéseitek nekem is sok újat adott.

Az anyag öröme sokatokat a homályba vitt,
nem halljátok a hívó szót, angyalaim csengettyűit.
Még mindig van idő az útra készülni,
annak ki a küldötteim örömhírét menten megízleli.

Durva anyag csak csiszolt, készült az új ékszerdarab,
ember te a fiam vagy és nem egy romló húscafát.
Enged hát magadhoz hangom hárfáját,
és a fény megtölti szellemed templomát.

Kegyes öröklét kapui megnyitvatnak újra,
belép az emberfia a házamba, ez az ő jussa.
Hol örök a ragyogás, nincs sírás fájdalom,
Emáthál ósanyával értetek szól a dalunk.

Gyermekeim keressétek a jót az emberekben,
a kis Jézus ott lakik mélyen szívekben.
Ne engedjétek az anyag durvaságának,
fényből szóló dal erősebb, mint a Sátán támadása.

Fények ura nagy ünnepre készít fel,
menyegzőt ülni a fényttestvériséggel.
Itt van már sok fényttestvér a szellemfajodból,
mi is nagyon várjuk a dalt, ami csak együtt szól.

Emáthál

Testvérünk az úr előtt, szól hozzád Emáthál anyád,
fiam drága Váthászál, ami jönni fog az új világ,
szorongás, rettegés ne töltse el emberfiát,
tékozló fiú a létben már mindent bejárt.

Dimenziót váltani, és megtalálni az új világot,
ez már csak 7 év kérdése és itt hagyjátok a lélekburkot.
Ám ki lenne oly balga, hogy sirat egy elnyűtt ruhát,
mikor az atya házában gyémánt-rubintos köntös vár rá.

A jel megjön két éven belül,
az emberiség egy új helyzetbe kerül.
Felébred rengeteg tévelygő szív,
megértik az atyát, ki mindenkit hív.

Az égbolton megjelenik egy hatalmas kékfényű szív,
ez lesz a jele annak, ki titeket haza hív.
Minden nap délben látható lesz a Naptól keletre,
a fénykeresők vigasztalást találnak benne.

A gonosz a dolgát nem feledi,
7 évig a kísértést végletekig viszi.
Jelét, ki felveszi, eltölti az anyagvilág,
ezzel megássa önmaga szellemi sírját.

A gonosz jele lángot fúvó sárkány lesz,
aki ezt felveszi, a kárhozatba vesz.
Az atya kezében az igazság kútfeje,
egy teremtési ciklus így zárul le.

Az utolsó 7 napban az égbolton lángoló kereszt jelenik,
a gonosz követőit, majd már ez sem érdekli.
Elindul a tüzeső őket három napig kínozza,
a lehulló por és vér az anyagba mindet fagyassza.

Kedveseim a fényben értetek dobog az anyai szív,
gyermekeimet megáldom a dalom haza hív.
Fájdalom, félelem ne legyen részetek,
angyalaim serege kísér majd titeket.

A menyegzőt az égben tartjuk meg,
fényttestvért megtalálja, óvja az Isteni kegy.
Áldásunk az égből közvetíti Váthászál,
soraiban, ki hall megnyugvást talál.

Nincs visszaút

Szentfények, az öröklét kapui várnak,
eljött az idő véget vetni e romlott világnak.
Fájdalom percei omlanak a rosszra,
ez a jutalma annak, ki hódol a gonosznak.

Véreső, zivatar félelem és átok,
az anyag királya ezt hozza, ha imádod.
Konkoly a búzától elválk, elrendeltetett,
megsemmisítő csapás éri az elveszett lelkeket.

Az események Indiában kezdődnek,
halottak ezrei, maga alá temeti a menekülőket.
Az atommag megöli Jászái renegátját,
majd tűzbe borítja a kelet birodalmát.

Az egész világot vérfolyók öntözik,
hol a jel nem segít gyenge a hit.
A Napba nézve fénylő szívem láthatod keletre,
atyai szeretettel gondolok minden gyermekemre.

Tűzvirág a pusztítás hódít majd,
az igaz híveimet védi az angyalhad.
Az utolsó percekben tudatosan kelnek útra,
144 ezer által új hazába jutnak.

Eljövő világ a béke, örökfény násza,
ki a porban született, a Nap lesz a hazája.
Vágy, fájdalom, gyűlölet és gabság,
szenttűzben mind elég, győz az igazság.

Hol nincs idő térkoraát, tiéd a világ,
az atyai szív ide téged is visszavár.
Ősanya ünnepre készül, gyermekeit várja,
Szentkeble melegében boldog az imádat.

Ó Emáthál ősanánk a létben, oly sokat jártunk,
vágyakoztunk, ám a szívünkben csak reád vártunk.
Te mindig is bíztál bennünk, bár más volt az utunk,
beértünk, eldobjuk az elmét, és lábaid elé borulunk.

Mághár népe

Mághár népe nagy erő,
fényt hordozó magvető.
Létnek kulcs szent tudása,
jussa mind Etháván fajának.

Elindultak ők az Orion szegletéből,
bolygókra kincsekkel a fény szívéből.
Ősteremtő szellem faja,
kiknek van egy szent ura.

ZIN URU a fényforrás,
nagy játékos őstudás.
Kivetíti magából a világot,
pillantása bolygót szül, sok milliárdot.

Mághár az Ő első gyermeke,
csodás világát övele szenteli meg.
Hova Mághár eljut, előle a sötét menekül,
az áruló a magyarokat gyilkoltatja Zethekül.

Imádják a mághárok ZIN URÁT,
Istenanyát EMÁTHÁLT.
Végig vitték a fényt világban,
ám Zethekül árulóra lelt Istvánban.

Mit István tönkre tett, Etháván megújít,
őselődök fogják a sors gyeplőit.
Zethekülel a sötétet megkötözik, befagyasszák,
mit a szóló ad majd, az mindenre orvosság.

Mághár népe örvendj, ünnepelj,
megkapod az ősi jussod Zethelét
Nektek jár, mi régen előkészítetett,
az őshazába díszhelyre hoz titeket.

Mághár üzenete

Szentúr büszke népe a mághár,
övé volt az őstáj, régi világ.
Üzenet jött, hogy tudást vár,
szomjaz sok nép, szétszakadt nyáj.

Fölkelt hát Nyuszó ura népével,
hogy a világot betelítse fényével.
Vezette őt istenük Emáthál,
általuk megtalálták a fényt Kiberián.

Érkezésüket jelezvén Kiberián,
Szitkazár elfedte a napvilágát.
Felhők őket ünnepelték,
álmukat bennük mind meglelték.

Ők voltak az ősmagyarok,
jöttek szebbé tenni a világot.
Ősuruk ZIN URU az áldott,
bennük rejtette el a szentkódot.

Nagy útra küldték őket a szellemek,
fényükért a sötét világban sok nép esedezett.
Kimondott szó, mit a magyar visz nagy erő,
megfejtteni a kódot, ami a szóló szívébe lelhető.

A kód rejti a kulcsot a létváltáshoz,
ha használják, elhagyhatják e világot.
Zárul már a világkorszak, sürget az idő,
mindenki arra vár, ami hamarosan eljön.

Por dül majd, és vér omlik a folyókban,
3 napra az ég világa kiolttatik a zavarban.
Mire jó a kikelet, útjukat lelik a bolygó lelkek,
a fénylő oszlop az új létbe mindenkit átvezet.

Nem múlik el egy évtized se, és jelek megjönnek,
az égkárpitja meghasad, ott lesz fenn az ő jele.
Kik nem készülnek a nagy útra, szívüket meg nem nyitják,
az anyagba hülnek, belőlük nő, s tanul itt egy új léleklánc.

Atlantisz

Öserők dülta part,
sziget, ahol szó meghalt.
Gőg vitte népét a sírba,
az egó őket elhomályosította.

Isteni rendek bírták,
az embert ők irányították.
Csodavilág süllyedt a mélybe,
amikor a sötét lépet a fejükbe.

Hol anyák zokogtak hiába,
fiak léptek a hadak útjára.
A fény innen útra indult,
új földrészekre tudásul.

Ősi világ égi misztikuma,
benned még élő a szózata.
Messze jutott ezrek dala,
tudásuk kiáradt a világba.

Ciklust záró világkorszak,
napját tárja fel a holnap.
Bizalommal betelít,
fényeivel visszahív.

Az ezoterika klub

Elindult egykor egy csapat,
mára belőlük a mag maradt.
Kutatták sorra a titokzatosat,
a rejtett ufós kapcsolatokat.

Elérte őket közben a fény,
örömhírrrel jött új remény.
Céljuk felfedezni a bensőt,
megtalálni a benne rejlőt.

Mikor e klubba új mester került,
a gonosz a fénynek ellenszegült.
Majd pont Ő, honnan is tudhatná,
kétkedni jobb, mint a valóság.

Bölcsek bölcse csak mosolygott,
„okos” követelésre választ nem adott.
Berzenkedj, hivalkodj csak buta elme,
kifulladsz, és belülről megszólalsz Te.

Ma is bombázza őket gyakran a vad,
rágalommal bomlaszt és megzavar.
Ám bensőfény mosolya megnyugtat,
ősrezgésében áldását már a Szó adja.

Vég nélküli játék, nincs határ,
elérve szintjét, az őstudás vár.
Egy városban, hol tombolt a sötét,
aranyfényt sugároz a kis közösség.

Néhány összellem patakba gyűlt,
tudásuk kiárad, betölti az űrt.
Szikrájukban Szenttűz rejlik,
útván vezet minket az ősi hit.

A woman in a green dress with her arms raised in a field of flowers. The background is a bright, sunny outdoor setting with various flowers and a clear sky.

Így legyen

Szent Isteni szó,
mindent megújító.
Legyen a fény szerint,
amely mindent felépít.

Folytonos megújulás,
a fénybeli ragyogás.
Áldott, ki ezt adja,
a világnak Szentatyja.

Mindenható Istenünk,
te vagy örök életünk.
Áldott nagy Istenünk,
veled a fényben létezünk.

Atyám szól

Szédelgő világ mi kell még neked?
Magába roskadt ember lásd a kék eget.
Keresned sem kell, csak halld a belsőd,
neked szól az égi vers, szívből csengő.

Tétkozló ízlik-e még a por varázsa,
tudod-e már, hol van a szellemed hazája?
A sötét meddig ural még a vágyával,
visszatérnél-e már a régi pompáddal?

A porból jött kincs mind elvész,
földhöz köt téged a „józanész”.
Hamis csillogású a por terméke,
batyudban mit viszel a másik létbe.

Földanyával hogyan bántál,
ölnél is, csak nőjön a számlád?
És testvéred mit ér neked,
vajon jól éled-e az életed?

Hiszed, hogy mindent uralsz,
lételemed-e még a vadharc?
Csak neked legyen jobb és jobb ma,
nem baj, ha ezért elpusztulnak.

Mindenben egy vagy balga álmodó,
„amit a legkisebbel teszel”... szólt a Szó.
És mi változott 2000 év alatt? ...
Faja néhány fiának zsebe degeszre dagadt.

Bankok, néhány bitang uralta világ,
ha belefeledkezel a por magába zár.
Milyen kincseket gyűjtesz, mond? ...
Lassan mindet elemészti a moly.

Kerülj közelebb hozzám fiam,
használd a vevőt, ami benned van.
A zajokon túl, ott van az üzenetem,
halld meg hangom és kövess engem.

Lélefordító, zárul a világekorszak,
szellemed az új örökségért kongat.
Kedves gyermekeimet nem feledem,
ébredjtek, tiétek a fényszerelem.

A kulcs benned van

Száltál-e már sólyomként az egekben,
és voltál bezárt oroszlán a ketrechen?
Tudod-e hol lakozik a szeretet,
megkaptad már az égi jeleket?

Még mindig az ideológiákat kutatod?
Hiszed, hogy a tudást tőlük kaphatod.
Könyveiket nagyon sűrűn lapozod,
elméd súgja az ész a Te otthonod.

Nos magyarázd meg a „tartsd oda a másik orcádat”,
vagy talán könnyebb a „dobd vissza kenyérrrel”?
Kereső, az ész nem fogja fel e szavakat,
ha érteni akarsz, tedd azt a szíveddel.

A lángoló szeretet nem számol, csak add,
mindent széteszt, még ha semmilye sem marad.
A bukdácsolóban, bántóban is lásd meg a napot,
a legkisebbel tett jó formálja óriássá a nagyot.

Benned van úrhajó, adó-vevő és az egész világ,
ne merengj múlt-jövön, lépd át a lélekhatárt.
Még néhány év és útra kell az emberiségcsapat,
keresd a fény ragyogását, nehogy a sötétbe ragadj.

Merre indulj, és mit keres a tanokból?
A választ megkapod a magasabb világokból.
Van nekünk Istenünk mindenek felett,
Zin Uru – Emathál az atya-anyai szeretet.

Ragyogó mesterünk Jézus Krisztus Emánuel,
a világok fényereje hozzád vele érkezik el.
Verd le a rozsdás lakatot szíved kapuján,
elolvad a jég, kitör belőled a fényszökőár.

Amikor beérsz, magadat is örömmel szétesztod,
mesterünk csókjával a világot beragyogod.
Utat, módszert, biztos tanácsot többé nem keresel,
a fény szól majd belőled, és a tettet megszentel.

Ő jön el

Mikor eljön Ő, nagy lesz a tolongás,
ereje örvénylő, megtörténik az elválasztás.
Az új kezdet közel van már,
a játék elindult, végén a csodája vár.

Szabadság és szerelem, egyesít a lét,
Te döntesz, öröknász vagy a sötét.
Hidd már el, a fény felemel,
a por hamis, neked szállnod kell.

Szerelem és égi jel?
Igen a teremtés felel.
Kék égen lángoló kereszt?
Igen, az talál, aki most keres.

Bizonyosság és időpont, kérdezed?
A „tolvaj” bármikor eljöhet.
A jelek láthatók már most is,
a gonosz megkísért százszor is.

666 – tévé és Internet ...,
a vad mindenben megvezet.
Jól figyelj, ha felveszed a jelét,
az anyagban vár a szolgálét.

E Föld a végletek világa,
benned szól-e már az égi hárfa?
Az úton hozzám tartol?
Keress hát a benső hangot.

Nézzél szét jól magad körül,
ki lesz az, aki az anyagba húl?
Egy koldus szívében több a gazdagság,
mint a bankok széfjébe zárt „anyagiasság”.

Pillants egy újszülött szemébe,
meglátod benne a fénylétet.
Ízleld meg, ha a szűkölködő kínál,
s megérted az örömszív muzsikát.

És mégis kutatsz, jeleket keresel,
gerenda a szemedben, másokban szálkára lel.
Már százszor elmondattott az igazság,
a szülő mindig visszavárja a fiát.

Hazafelé

Mámorítóan selymes a repülés,
csillagokban a megszületés.
A vándor mindent megcsókol,
megtért a hosszú körútról.

Égi az ünnep, óda száll,
benned egy emlék vár.
Kiöntöd a szíved melegét,
fényjáték a világba fújja szét.

Kincs van mindenben,
többé már nem ítélsz.
A jó ott van az emberben,
a szív vezet, nem az ész.

Gyermek vagy újra,
üres az elméd.
A világ most csoda,
hagyd, hogy megérkezzél.

Te vagy mindenben,
vagy minden Te benned?
Nincs lent és fent,
a világ benned megpihen.

Tiéd az örök béke,
eljött az Ő vére.
Befogad az éke,
szellemed így kérte.

Ó, drága létfény ragyogj,
vele az otthont kapod.
kigyullad a most,
a Szentlélek ajándékot oszt.

Legyen és legyen!

Váthászál a világ készen áll,
az Atya elküldte a fiát.
Ám sok szív van még zárva,
bennük üres a szellem kopogása.

Hát húzd meg, szóljon a harang,
legyen észveszejtő a robaj.
Csendes dal, merengő?
Már csak zajból ért a szédelő.

Az emberek hada rohan,
ugyan mit szereznek az elpocsékolta napokban?
Mindenből a végzet üvölt,
a világ pusztul, Ők csak fussák a mókuskört.

Nincs, nincs tovább,
konkoly a búzában csak gyomot ad.
Tisztító tüzem perzsel,
erőm minden bukottat meglel.

Sírás fájdalom és bánat,
anyagba hűl, gonoszt nem imádhat.
Tűzeső, sáskahad,
pusztaság és ínség marad.

A keserűség pohara már túlcordult,
belőle issza a végzet borát a sok nyomorult.
A robogó vonat egyre gyorsul,
porból lett és porrá lesz, kínok között pusztul.

Vérbe tapad a bitang, gögös,
testvérének szíve pattant, íme a „főhős”.
Igyál csak, idd ki most keserűség poharát,
nincs pénzed, egyházad nem nyitja a mennyország kapuját.

Kiben bízol anyag – részeg,
a mammon magába zár téged.
A nagyok világa a múlté,
az igazság kútfeje az Égi testvériségé.

Új év, új vég - kezdet,
lehullnak, buknak a rendek.
Béke vagy harc?
Te választod, hogy bensőd merre hajt,

Prófétáimat bemocskoltátok,
rajtatok ezért az átok.
Szívetekhez szóltam kegyesen,
öltétek, gúnyoltátok őket dölyfösen.

Így hát legyen, mondom, legyen,
ocsú a búzában vesszen.
Tűzvirág tisztító vihar,
a sötétnek átok, igazat fénybe hajt.

A tolvaj már itt van

Írjad hát Váthászáll,
az ég érted harcba száll.
Az időkerék gyorsan pereg,
égi feladat sürget tégedet.

A kulcs a szívedbe zárt,
rozsa marja az ajtaját.
Adj utat az érzéseidnek,
csoda történik, hidd el.

Milyen a járatlan út?
Lámpása légy okthodul.
Égi örvény és vihar,
tisztátlanokat pusztítja majd.

Fátyol van szemeiken,
ködbe zárt a világuk.
A haza egy lépésre innen,
gyújts fényt hozzájuk.

Hamis próféták serényen gyűjtenek,
a vad küldte őket, hogy félrevezessenek.

A tolvaj már köztük van,
mégis kábultak az otthonaikban.

Ne a jeleket kutasd és várd,
láss és hallj, ezt kívánja az Atyád,
benned Ő így megszületik,
áldása vezet és boldogít.

Az igaz szeretet lángja tűzvihar,
egót égető fényes kard.
Kóstold meg bátran, ha megkínál,
nem ízlik többé a moslékos tál.

Repülj és repülj, ne téováz,
új haza, fény és nász.
Az írásokban jelzett beteljesedik,
bensőd rejtett kincssel telik.

Kereső nyisd hát a szemed,
nem kell tovább menned.
Fényfürdő és örök Nap,
kiégetik a földi sarat.

Legyen az öröme tiétek,
bennetek most fogan az új élet.
Az égi kegyelem újra megnyílt,
harsogjátok az örömhírt.

Beteljesedés

Szerелеmben az élet kulcsa,
ragyogásában a fény kigyúl.
Megpihent a vándor az útját járva,
a lét titka előtte le hull.
Istenember a létét betöltve,
a fellegek hatalmát bírva,
144 erejével a teremtés titkára jut.

Egy a fényben, teremtésben,
ragyogásban és szeretetben,
a lélek vizén evezve,
144 erejével vezetve,
parthoz ér a lélek,
és felolvad az egyben.

Az elválasztás

Végszélben az ítélet,
bennetek munkálkodik a végzet.
Az út véget ér,
a vándor hazatér.

Lopott létpillanatok,
a tanulás nektek adatott.
Arra, ki a sárban botorkált,
az égi paloták fényességére vár.

Zúg már a harang,
a Földre kéneső szakad.
A tűz mindent beborít,
szabad a préda, gonoszt veszít.

Három napig pusztít a tűzvirág,
ám nem fogja a tisztát, bölcs tudást.
Angyalhad a dolgát végzi,
anyagporába hül a tévhit.

A folyamat elindult, megállíthatatlan,
a szellem kéri a jussát az égi otthonban.
A mindenség szabadít és felemel,
titeket rejtett ragyogásával vezet.

Az ég itt van már köztetek,
szózatok szólnak, bontják a jéghegyet.
A tolvaj készül, nálatok jár,
örvend az, aki jöttére várt.

Lánglovagok és tűznyelvek,
lobognak, gonoszt emésztenek.
Árváim, éhezők és betegek,
ordítják Atyánk, tovább így nem mehet.

Sóhajtoznak és könnyörögnek,
a leckét megkapták szegények.
Tanítóanyag lényei,
rég elfeledték, miért vannak itt.

Igen ítéletem, ím eljön,
nem bújhat el senki, ne is meneküljön.
Néhány pillantásom a létben,
és az igazak felébrednek a fényben.

Tiszta mag fényt terem,
az ocsú hagy vesszen.
Zárul a világekorszak,
az igazaknak ez a csodát hozza.

Égi testvériség a Földön munkálkodik,
szórják, hintik a bölcsesség magvait.
Kicsókolják szemetekből az álomport,
eldobja rabláncait az anyagcsiszolt.

A vadura is harcra készít,
hívei járnak, a jelét viszik.
Hirdetik, rakd fel a sárkány jelét,
megkapod, amit az anyagtól kérsz.

Légy észnél fény fia,
ne tévesszen meg az anyagura.
Amit lehetet, itt megkaptál,
a csiszolólet tapasztalatát.

Ne gyűjts a mocsokban tovább,
fogadd, amit a mindenség kínál.
Értetek, most én szólok,
minden tiszta magért lehajolok.

Az ocsút a vad jelével megjelöli,
porában fetreng, pusztulásba viszi.
Hatalom, pénz - tündöklése silány,
ezzel telik az eléd tett moslékos tál.

Legyen, mondom újra, legyen,
a maja világ most már vesszen.
Az igazak könnyörgése hozzám szól,
Én zárom le ezt a világekort.

A kezdet

Az eljövő év végjátékot indít,
a prófétákkal jelzett már elkezdődik.

Aki lát és hall, jó úton jár,
a bölcs cselekszik nem a jelekre vár.

Porban fetrengő fénylény,
sorsod az Égi testvériségé.

Kezedben a jövőd, hazád,
a jelenben halld meg a szózatát.

Megfagyott szívek, szorongó lelkek,
Atyátok int most, boldogan jertek.
Vártátok, kértétek a prófétáltat,
köszöntsд boldogan az eljövő hazádat.

És mégis aggódsz, rettegsz.
A moslékos tál, még mindig kedves?
Fényfia örvendj, ünnepelj,
leveted porruhád, s fény felemel.

Örökforrás friss vizet ád,
csodaszarvas zengi a szózatát.
Turulmadár felé repül,
kedves népe végre hazakerül.

Megpihen az elméd, elbújik mélyen,
dolgoк tűnnek fel az áldott égen.
Kékszínű szív a jele,
égőkereszt a záró eleme.

Nincs más út, csak befelé Ő hozzá.
szánd az időt bensődre, hol az Isten vár.
Toprongyosok, koldusok velünk örvendjétek,
bensőfény mosolya titeket hazavezet.

Anyagban gazdagok, közel a vég,
poklok lángja hamarosan az égig ér.
Pénzen nem veszel a menybe belépőt,
szívedben keresd a Teremtőt.

Kegyelem, Ó öröklét régen várt,
köszöntse most áldása a fiát.
Sebeink begyógyulnak és elindulunk,
örökfényforrása, Te vagy az utunk.

És újra

És újra, meg újra szól,
süllyedő világ a fénnel harcol.
Már nem fontos neki az Isteni szó,
haragra gerjed, ha hozzá szól.

És mégis újra szól, énekel,
dobd el az elmét a buta tervekkel.
Jöjj Te is, táncolj vele,
fényigét szór az üzenete.

És újra itt van, benned ég,
éld őt meg, kienged az észfék.
Ritmusát járjad vele,
táncában ott van a fényélete.

És újra átjár a boldogság,
szívedben ébreszted a fiát.
Miért bukdácsolsz a porban,
fényszárnyadon repülj az otthonodba.

Köszönöm

Köszönöm áldásod,
végtelen jóságod,
fényed tündöklését,
Fiad Szentigéjét.

Köszönöm a kínokat,
hogy megéltem a tanító napokat,
végtelen hullám visz tovább,
vár már, int az újvilág.

Köszönöm a jót, és rosszat,
a sötétet belőlem kicsiszoltad,
a repülést és bukást,
felálltam, Te adtál útmutatást.

Köszönöm a szerelmet és az árulást,
a józanodás adta világosodást,
a vágyakozást és gyönyört,
mindenen keresztül vitt a Szentkör.

Köszönöm, hogy elengedtél,
göggömben sem feledtél,
mikor minden veszni látszott,
a szívemben gyújtottál világosságot.

Köszönöm a hála kegyét,
tudom egy pohár víz mennyit ér,
fényed gyógyító melegét,
a szülő önzetlen szeretetét.

Köszönöm, hogy rólad dalolhatok,
Téged ünnepelnek a Szentszózatok,
belőled lett, s benned megpihen a világ,
fényfia köszönti a Teremtőatyát.

A találkozás

Kedves a lak, melyet nekem készít,
eldobom rongyaim, tűz emészti a régít.
Megláttam, amit nekem ígért,
egykor próféták hozták az örömhírt.

Kedves a lény, mely engem szólít,
ujjong a lelkem, minden szava gyógyít.
Szeretlen táncában végtelen az öröm,
nincs is reá szavam, Atyám köszönöm.

Repít a fénye, árad a jóság,
végtelen vigasz az örökbizonyosság.
Lelkemben rezeg, érzi a szívem,
gyógyul és épül már minden részem.

Mindenség Atya, világok fénye,
a létnek anyja, áldásod kérem.
Keblemben dobog, lüktet a szózat,
hirdess örömhírt, vigasztalódt.

A Teremtőm csókkal köszönt,
fagyott szívembe meleget önt.
Az asztalnál helyel kínál,
igyál fiam, házam jöttödre várt.

A Teremtőm hárfája szól bennem,
Ő mindig megvigasztal engem.
Fejem keblére lehajtom,
mellette elszáll minden bajom.

A Teremtőm meleg szava boldogít,
jelenléte feltölt, messzire repít.
Földindulás minden pillanat,
hol Isten van, nincs emberi akarat.

A Teremtőm belém költözik,
fényruhára cseréli rongyaim.
Mindenki boldog, együtt a család,
a vándorból, ím gazda lett már.

Hajnalban érkezik

Kéfény a hajnalon túl,
zúg már a folyó,
szívedben egy emlék dül,
aransugár hív, az életet adó.

Pár perc, s ez a világ összeomlik,
ne keresd az értelmét,
vissza se nézz, kövesd az Ő fényeit,
megpillantod, s megcsókol a lét.

Vándor, itt a csoda,
aranszarvas hív, a turul felszáll,
megkapod mind a karjaidba,
e csapat ide régen visszavárt.

Kereső megjöttél,
álmodó már felébredtél,
hitehagyott, lám hát itt van,
örömét leli a boldogokban.

Szárnyaló szellem,
vágta a fellegekben,
fényben fürdik a mindenség,
igen, ma hazajöttél.